

Gillet på vinden

Jag satt på min ödsliga vind en kväll
och beskådade ängarnas höst,
och läste och tänkte på Jonson
som i fjol fick ro för sitt bröst.
Har han fått en hydda att bo i
i de blånande rymdernas damm?
Eller går han kring tåkten och spökar
och vågar säj inte fram?

Då lyste det till som stjärnor,
det vände ett blad i min bok,
det ljusnade kring min skumma vind,
och jag tänkte det var på tok:
nu har gamla Johanna somnat
och elden är kommen lös -
och fastän det var fråga om hetta
så tycktes mäj jag frös.

Det var i den skummande natten,
det var mellan ett och tolv -
Det rörde i mina papper
och det tassade kring mitt golv.
Och en vinande ånga blåste
på hundraårsåsarnas damm
och si, ur den vaggande ångan
klev Jonatan Jonson fram.

Och jag sade: "Det gläder en yngling
att du tagit däj ända hit,
det är som en helg på min fattiga vind
att skåda sån visit,
och om inte du ändrat vanor
så tag ett glas med en gammal kamrat,
för gamla Johanna har lagt säj,
så det blir klent med mat."

Och han svarade: "Att få se däj
ren länge önskade jag,
men villsam är vägen i rymderna
bland stjärnor av alla de slag."
Vi satt vid vårt stora mangelbord
och stormig var natten och fin,
och jag väckte upp Johanna
och sa till om öl och vin.

Gillet på torpet

Jag satt på vårt ödsliga torp en kväll
och beskådade ängarnas höst
och läste och tänkte på Elmer,
som 61 fick ro för sitt bröst.
Har han fått en bastu att löga sig i,
i de blånande rymdernas damm?
Eller går han kring tåkten och spökar
och vågar sig inte fram?

Då lyste det till som av stjärnor,
det vände ett blad i min bok.
Det ljusnade kring min skumma vind,
och jag tänkte: Det var på tok.
Nu har gamla Johanna somnat
och elden är kommen lös!
Och fast det var frågan om hetta,
så tycktes det mig jag att jag frös.

Det var i skummaste natten,
det var mellan ett och tolv,
det rörde i mina papper,
det tassade kring mitt golv.
En vinande ånga blåste
på sjuttioalstorpets damm,
och si! ur den vinande ångan
klev Elmer Diktonius fram!

Och jag sade: Det gläder en yngling
att du tagit dig ända hit.
Det är som en helg på mitt fattiga torp
att få skåda sån visit.
Och har du ej ändrat vanor
så tag ett glas med en gammal kamrat.
För gamla Johanna har lagt sig,
så det blir klent med mat.

Att byta ett ord med dig eller två
sen länge önskade jag
sade Elmer, men villsam är vägen
bland stjärnor av alla de slag.
Vi satt vid vårt repiga furubord,
och stormig var natten och fin.
Och jag väckte upp Johanna
och sa till om öl och vin.

Till sist jag smög en fråga
litet blygt och stammade fram:
"Jag undrar - säj, är det historier,
det där om vår Herre och Skam?
Får bara de renaste helgon
på de saliga öar bo?
Och finns det inga himlar
för dom som är klena att tro?"

Och han sa: "Jag är timmerman Jonson
och föga lärd som du sett,
och jag väckte bekymmer på jorden
för mitt självlärda timmermansvett,
och de lärda ville hänga mäj,
för jag kan ej ett ord latin,
och en ängel tog så fort jag dog
och gav allt jag läst åt hin.

Men jag hörde en sång på en stjärna en gång,
som jag minns en smul av än,
det var sången om pinan av världarnas synd
och om Herren av himmelen.
Men en stjärnornas sångare sade mäj
att det där var en jordisk sång,
som en ängel lärt för övnings skull
när han hämtat en själ en gång.

Och den allra högsta sången,
den sjöngo de efteråt,
och fast jag inte begrep ett ord,
jag brast i en hejdlös gråt -
det var utanför alla hjärtan
och en stjärnbana framför allt vett -
det var vad intet öra hört
och intet öga sett."

Och månen lyste och stormen sjöng
i luckor och ås och knut,
och vinet var gammalt och ölet starkt
och min fröjd var utan slut.
Vi drack för den dödande hösten
och för gravarnas heliga ro,
och vi drack för alla de saliga
som på höga stjärnor bo.

Till sist jag smög en fråga,
lite blygt och stammade fram:
Jag undrar, säg, är det historier,
det där om vår Herre och Skam?
Får bara de ruskigt religiösa
på de saliga öar bo?
Och finns det ingenstans i rymden
för gamla hedningar ett bo?

Och han svarade: Jag är ju Elmer Diktonius,
poetslusk och tjock som ett spett.
Jag väckte bekymmer på jorden
med mitt självlärda finnjävelsvett.
Och litteraturkritikerna ville hänga mig,
för jag var inte tillräckligt fin.
Jag rallarsvingade kors och tvärs
och svor och söp som ett svin.

Men jag hörde en sång på en stjärna en gång
som jag minns en smul av än,
det var sången om pinan av världarnas synd
och om Herren i himmelen.
Men en stjärnornas sångare sade mig,
att det där var en jordisk sång,
som en frimickelspastor sjöng för
församlingens
förtappade själar en gång.

Nej, den allra högsta sången
är en sugande baktaktslåt
om alltets uppgång i alltet,
det är långt bortom skratt och gråt.
Det är utanför alla hjärtan,
en stjärnbana framför allt vett
som man bara når om man *avstår*
från att söka i sitt anletes svett.

Och månen lyste, stormen sjöng
mellan garaget och Simmetorps knut,
och vinet var gammalt och ölet starkt,
och min fröjd var utan slut.
Vi drack för den dödande hösten,
och för gravarnas heliga ro,
vi drack för alla de saliga,
som i mörkmjuka mullen bo.

Jag såg hans panna lysa
som silver, snö och ben,
och sakta, dracks han upp
av månens strömmande sken.
Därute började morgonen
alla ängar i grånad klä,
och stormen röt sin hårda sång
genom gavelväggarnas trä.

Jag såg hur hans panna lyste,
som silver, snö och ben,
och sakta, sakta dracks han upp
av månens strömmande sken.
Därute började morgonen
våran åker i grånad klä.
Och stormen röt sin hårda sång
genom gavelväggarnas trä.